

— ligesom dette ogsaa er Tilfældet i Krigsministeriet, — naar de ikke have en vis Gage; de ere altsaa tvungne til at maatte leve i ugift Stand. Deres Familieforbindinger kunne være af den Bessaffenhed, at de have en ældre Moder eller en trængende Broder eller Søster eller Slige at ernære, eller forøvrigt paa anden Maade have moralske Forpligtelser, saa at deres Omstændigheder i Virkeligheden ere ligesaa trykkende som de Giftes. Der ligger ogsaa noget Stødende i, uagtet Rejsedigheden kunde skee Hjyldest derved, naar det blev overgivet til nærmere Prøvelse, hvorvidt alle de Ugifte trænge til Dyrtidstillæg eller ikke; men der er derfor en større Sikkerhed for, at man Ingen gjør Uret, ved at give Dyrtidstillæg ogsaa til de Ugifte.

Jeg antager, at Antallet af de ugifte Mænd, som man mulig kunde undlade at give Dyrtidstillæg, er meget ringe i Forhold til de øvrige. Naar man desto værre ved dette Lovforslag har maattet reducere Maximum af Gagen fra 1,000 til 800 Rd., da er det meget beklageligt. Jeg antager, at der ikke alene i det Spring fra 800 til 1,000 Rd., men ogsaa — som jeg i sin Tid tillod mig at sige — i Springet fra 6, 8 op til 1,200 Rd., kan findes de allerfleste Trængende. Dette lader sig nu ikke forandre, Regjeringens Forslag var i saa Henseende for dem langt bedre; man ønskede at imødefomme, hvad der forrige Gang, da et saadant Lovforslag var for, paa begge Steder blev udtalt, at, hvis et saadant Tilfælde igjen skulde indtræde, Summen da maatte blive for høiet saaledes, at ogsaa disse kunne erholde Tillæg. Det klinger noget kunstigt, at der fra Thingets Medlemmer fremkommer Øtringer, som dem, jeg tillod mig at gjøre, og det manglede heller ikke paa, at jeg ved Sagens første Behandling, hvor jeg ikke var tilstede, fik en Snært af min Ven fra Belle (Lehmann), fordi han meente, at det var uconstitutionelt at interpellere Regjeringen eller saa at sige bede Regjeringen om at lægge en ny Byrde paa Skatteyderne. Det kan gjerne være, at han i Formen kan have Ret, men om han i Realiteten har det, turde være tvivlsomt. Jeg seer ikke saameget paa Formen som paa at naae det rette Maal og at naae det ad den rette

Veie. Naar nemlig Nøden er tilstede, da seer det ikke alene smukt ud, men jeg anseer det ogsaa for min Pligt at være den Første, der møder for at sige: „det er min Overbeviisning, at der er Nød der og der; vi maae som skatteydende Borgere finde os i at række de Nødlidende Hjælp.“ Det er ikke altid sagt, at Regjeringen kan være saa vel underrettet, at den med en saadan Sikkerhed kan gaae frem i Bedømmelsen af disse Forhold, som vi Andre, der færdes i det daglige Liv. Vi have nylig seet Exempel paa, hvorledes Embedsstanden har været saa forkuet, at den ikke kunde nærme sig Regjeringen uden at blive bidt over Næsen, og det har staaet saaledes for mig, uagtet en Forandring til det Bedre nu er skeet, at Embedsmændene ikke gjerne gjøre opmærksom paa det Trykkende i deres Stilling, fordi der da siden vilde reise sig det Strig imod dem, at de aldrig kunne faae Nof, at de ere ubillige i deres Fordringer. Regjeringen maa dog, naar vi ved andre Leiligheder give os ud for at være fagkyndige og sagkyndige Folk, vente, at vi ogsaa her ere det, vi give os ud for at være, og at vi med Beredvillighed ville gaae Haand i Haand med Regjeringen. Jeg finder altsaa ikke, at der i Realiteten er noget Uconstitutionelt, eller, som der senere blev udviklet, noget Principstridigt i, at et eller flere af Thingets Medlemmer udtale sig om de bestaaende Forhold, gjøre Regjeringen opmærksom derpaa og spørge, om Noget lader sig gjøre uden stort Tab for Statskassen. Den ærede Finanzminister havde nu, som jeg hører, allerede førend jeg tillod mig mit Spørgsmaal i denne Anledning, paatænkt at fremkomme med et Forslag, saaledes som det senere er fremkommet; men det nye Ministerium havde jo ikke længe været i Virksomhed, og vi kunde saaledes heller ikke med Villighed forlange det, ligesom vi jo ogsaa see, hvor vel overveiet Finanzministeren ønskede Forslaget, førend han fremlagde det for Rigsdagen. — Det gjør mig saaledes ondt, at jeg ikke kan, grundet paa hvad jeg har anført, støtte min ærede Vens Forslag i den Retning, som han har tilsigtet, ligesom jeg ogsaa venter, at denne min Stemmegivning ikke vil have anden Indflydelse, hvis Sagen herfra gaaer til Statsraadet, end